

Мотиви към присъда по НЧХД № 1089 по описа за 2023г. на ШРС

На 22.05.2022г. е депозирана в РС гр. Шумен частна тѣжба от Т.А.К. от с. Ивански, обл. Шумен против В.М.Д. и Л.С.Я., двамата от с. Ивански, обл. Шумен за извършено от тях престѣпление от частен характер, наказуемо по чл.130, ал.1 от НК във връзка с чл.20, ал.2 от НК, по което е образувано производство пред първа инстанция срещу него.

В частната тѣжба е посочено, че В.М.Д. и Л.С.Я. на 18.12.2022г. в с. Ивански, обл. Шумен, пред магазин *****, като съизвършители причинили на Т.А.К. лека телесна повреда, изразяваща се в контузия на главата, една разкъсноконтузна рана на дясна вежда, кръвонасядане на горния клепач на дясното око, на външния очен ъгъл и на част от дясното подочие, плитко охлузване на кожата на лявото крило на носа, множество петнисти охлузвания на кожата на дясното коляно и под него, палпаторна болезненост по задната страна на шията, под тила и по задната страна на десния хълбок, без видими травматични увреждания – престѣпление по чл.130, ал.1 от НК във връзка с чл.20, ал.2 от НК.

По делото е предявен и граждански иск от тѣжителя Т.А.К. срещу подсъдимите В.М.Д. и Л.С.Я., солидарно за неимуществени вреди в следствие на извършеното престѣпление в размер на 4 000 /четири хиляди/ лева. Съдът намери молбата за своевременно подадена и процесуално допустима, поради което прие за съвместно разглеждане в наказателния процес, предявения от частния тѣжител, граждански иск.

В съдебно заседание, упълномощеният повереник на частния тѣжител, поддържа така възведеното обвинение и моли съда да признае за виновни двамата подсъдими за извършено от тях престѣпление по чл.130, ал.1 от НК във връзка с чл.20, ал.2 от НК и да им наложи справедливо наказание. По отношение на приетият граждански иск, повереника моли съда да го уважи в пълния му предявен размер, както и да му присъди направените разноски.

Защитникът на двамата подсъдими – В.Д. и Л.Я. моли съда да ги оправдае, тъй като липсват каквито и да било доказателства, че именно те двамата са нанесли удари на тѣжителя. Излага подробни доводи за наличие на данни и доказателства за извършено престѣпление от общ характер, поради което моли съда да прекрати наказателното производство и да го изпрати на компетентната прокуратура, която да осъществи правомощията си.

След преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено **от фактическа страна следното:**

На 18.12.2022г. тѣжителят Т.А.К. и свидетелят М.М.Д. – брат на жена му гледали заедно футболен мач. Двамата гледали мача вечерта в дома на тѣжителя К. в с. Ивански.

След приключване на футболната среща, тѣжителя и свидетеля Д. отишли в центъра на с. Ивански, където седнали пред хранителен магазин ***** да пият бира. Тѣжителят К. и свид. Д. били с автомобила на последния - „Фолксваген Бора“, който паркирали пред магазина. Пред хранителния магазин имало и други младежи от с. Ивански, които също пиели бира. Между тези лица били и подсъдимите В.М.Д. и Л.С.Я.. В един момент между тѣжителя Т. К. и подсъдимия В.Д. възникнала разправия и спор, относно пари, които тѣжителя дължал от работата им в Нидерландия. Спорът продължил около 5-10 минути, но тонът и на двамата се повишил и свидетелят М. Д. се обърнал към подс. В.Д. и му казал, че сега не е момента да си иска парите, когато са употребили алкохол. Свидателят М. Д. се обърнал към подсъдимия Л.Я., който бил заедно с другия подсъдим. В този момент подс. В.Д. ударил тѣжителя Т. К. с юмрук в лицето и последния паднал на земята. Подсъдимите Д. и Я. тръгнали към автомобила на първия, но тѣжителя ги последвал с цел да им препечи пътя. Тогава подс. Л.Я. му нанесъл няколко удара с ръце и няколко ритника по тялото. Присъствалите на местото други лица успели да разтърват тѣжителя К. и подсъдимите Д. и Я.. Подсъдимите Д. и Я. се качили в автомобила, а тѣжителя отишъл отново към масата пред

магазина, откъдето си взел бутилка с бира и продължил да пие. Междувременно свид. М. Д. се бил качил в автомобила си и блъснал с него лекия автомобил на подс. Д.. Тъжителят Т. К. се прибрал в дома си, където свид. С.М.Д. – жената с която живеел на семейни начала и го видяла с кръв по лицето – от веждата и целия натъртен.

Впоследствие тъжителят Т. К. бил откаран в МБАЛ Шумен, където бил прегледан.

Видно от съдебно медицинската експертиза по писмени данни № 39/2024г. относно травмите на тъжителя, Т.А.К., на 18.12.2022г. е получил следните травматични увреждания: контузия на главата, една разкъсноконтузна рана на дясна вежда, кръвонасядане на горния клепач на дясното око, на външния очен ъгъл и на част от дясното подочие, плитко охлузване на кожата на лявото крило на носа, множество петнисти охлузвания на кожата на дясното коляно и под него. Регистрирана била палпаторна болезненост по задната страна на шията, под тила и по задната страна на десния хълбок, без видими травматични увреждания.

В резултат на получените травматични увреждания, на Т. К. е причинено временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Доколкото удари, нанесени с невъоръжена ръка или крак имат характеристика на такива, причинени от твърди, тъпи предмети, експерта приема, че по механизъм, регистрираните травматични увреждания могат да бъдат получени по начина съобщен от пострадалия, а морфологичните им особености към момента на освидетелстването позволяват да бъдат получени в соченото от него, време.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на събраните доказателства - от показанията на свидетелите К.В.Д., С.С.К., М.М.Д. и С.М.Д., както и от присъединените на основание чл.283 от НПК писмени доказателства.

С най-голямо значение за изясняването на фактическата обстановка са обясненията на свидетелят М.М.Д., който е бил свидетел очевидец на побоя. От неговите показания се установява, че подсъдимия В.Д. е нанесъл първия удар в областта на лицето на тъжителя, а подсъдимия Л.Я. е нанесъл други удари с ръце и крака в областта на лицето и тялото на тъжителя. Показанията на свидетелите К.В.Д., С.С.К. и С.М.Д. не допринасят съществено за изясняване на делото, тъй като посочените лица не са очевидци на инцидента, а предоставят основно информация за състоянието на тъжителя и подсъдимите след сбиването. В основни линии показанията на посочените свидетели кореспондират на приетата от съда, фактическа обстановка.

Измежду приобщените писмени доказателства с най-голямо значение са приложените по делото съдебно-медицинско удостоверение, както и назначената и изготвена съдебно-медицинска експертиза по писмени данни. В съдебно-медицинското удостоверение и експертиза са отразени обективно съществуващите увреждания, причинени на тъжителя, като в тях изрично е посочено, че установените травматични увреждания могат да бъдат получени по време и начин, съобщен от лицата. В съдебно медицинската експертиза по писмени данни по отношение установените травматични увреждания на тъжителя Т. К. се установява, че са му е причинено временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Голямо значение има приложения видеозапис, предаден от собственика на магазин *****, от който съдът установи описаната по-горе фактическа обстановка. От така установената фактическа обстановка, съдът приема, че с деянието си, подсъдимите В.Д. и Л.Я. са осъществили от обективна и субективна страна състава на престъплението, наказуемо по чл.130, ал.1 от НК във връзка с чл.20, ал.2 от НК, поради следното:

- Обект на престъплението – обществените отношения, осигуряващи и гарантиращи неприкосновеността на човешкото здраве и физическата цялост на човешката личност;
- Субект на престъплението – пълнолетни, наказателно отговорни лица, които не се намират в състояние на невменяемост;
- От обективна страна – действия, които по своето естество са въздействали върху

организма на тъжителя Т. К. и са причинили временно разстройство на здравето му, неопасно за живота;

- От субективна страна – деянието е извършено виновно под формата на внезапно възникнал пряк умисъл като подсъдимите В.Д. и Л.Я. са съзнавали факта, че нанасянето на удари в областта на лицето и нанасянето на удари и ритници по тялото, неминуемо води до последици за здравето и нанасяйки ударите са искали и целяли причиняването на разстройство на здравето. И двамата подсъдими са участвали в самото изпълнение на престъплението.

При определяне на наказанието по отношение на подсъдимите, съдът намира, че в настоящия случай са налице визираните в чл.78а от НК, предпоставки за освобождаването им от наказателна отговорност с налагане на административно наказание. Предвиденото наказание за деянието, което е умишлено е до две години „лишаване от свобода“ или „пробация“ и с деянието не са били причинени съставомерни имуществени вреди, като видно от справката за съдимост, подсъдимите не са освобождавани от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК и не са осъждани /към 18.12.2022г. подс. Л.Я. не е бил осъждан/.

При определяне размера на административното наказание по отношение на подсъдимите В.Д. и Л.Я., съдът прецени: Степента на обществена опасност на деянието, която съда счита за невисока. Степента на обществена опасност на дейците – от данните за личността им – неосъждани, с начално и основно образование, неженени, работещи в Нидерландия, които съда преценява като добри. Съдът намира, че в инкриминирания случай не са налице отекчаващи, вината обстоятелства. Като смекчаващо вината обстоятелство съдът отчете мотивите и подбудите за извършване на деянието, както и поведението на самия тъжител Т. К., поради което намира, че размера на административното наказание следва да бъде определен при превес на смекчаващите вината, обстоятелства.

Съдът счита, че целите на наказанието, посочени в чл.36 от НК биха били постигнати с налагане на минималния предвиден размер на административното наказание „глоба“ на двамата подсъдимите. Така определеното наказание, съдът намира за справедливо и съответстващо на тежестта, обществената опасност и моралната укоримост на престъплението и подходящо да повлияе поправително и превъзпитателно към спазване на законите и добрите нрави както от страна на наказания, така и от другите членове на обществото.

По отношение на предявеният граждански иск за претърпените от тъжителя Т. К. неимуществени вреди, съдът счита същият за допустим и частично основателен по следните правни съображения: Гражданският иск е предявен и приет за разглеждане срещу подсъдимите В.Д. и Л.Я. за причинени неимуществени вреди в резултат на противоправно деяние. Доколкото с него се претендира гражданска отговорност за причинени неимуществени вреди в резултат на изложените в тъжбата фактически обстоятелства, съдът намира същият за допустим за причинени неимуществени вреди в резултат на деянието, за което подсъдимите са признати за виновни – чл.130, ал.1 от НК във връзка с чл.20, ал.2 от НК. Подсъдимите са признати за виновни за това деяние, въз основа на същите факти, въз основа на които се претендира гражданската отговорност.

Претендира се гражданска отговорност за причинени неимуществени вреди, т.е. отнася се за вторична санкционна последица свързана с нарушаване на определени задължения, произтичащи от закона. В случая става дума за нарушаване на общото правило да не се вреди другиму - чл.45 от ЗЗД. В кръга на претендираните неимуществени вреди влизат най-общо казано всички отрицателни последици настъпили за пострадалите, при наличието на които възниква разглежданата отговорност. Изходно положение е правилото, според което се дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от деянието /чл. 51 от ЗЗД/. Налице е противоправно поведение от страна на подсъдимите В.Д. и Л.Я., в резултат на което са възникнали вредите от деянието им и тези

вреди са в причинна връзка с определена обективирана, съзнателна човешка проява. Размерът на обезщетението за неимуществените вреди следва да овъзмезди пострадалия за всички отрицателни последици, които са настъпили в резултат на деянието, въпреки, че засегнатите блага в тези случаи нямат цена. Съдът следва да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди по справедливост. От правилото на чл.52 от ЗЗД произтича, че не само размерът, но и основанието на обезщетението е подчинено на справедливостта /т.13 от Пост. № 7/59 г. на Пленума на ВС/. Понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид при определяне размера на обезщетението, а именно - характерът на увреждането, начинът на извършването, обстоятелствата, при които е извършено, причинените морални страдания и пр. Именно съобразявайки всички тези обстоятелства във връзка с претенциите за обезщетение за неимуществени вреди, съдът на основание чл.52 от ЗЗД счита, че е справедливо гражданският иск срещу двамата подсъдими да бъде уважен до размер – 1 000 /хиляда/ лева. Лихва от датата на деянието не е била поискана, поради което съдът не присъди такава.

На основание чл.2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, съдът осъди подсъдимите да заплатят солидарно и държавна такса върху уважения граждански иск в размер на по петдесет лева.

На основание чл.189,ал.3 от НПК съдът възложи на подсъдимите В.М.Д. и Л.С.Я. да заплатят, солидарно на тъжителя Т.А.К. направените от него по делото деловодни разноси в общ размер 403,86 /четиристотин и три лв. и осемдесет и шест ст./ лева - разноси за съдебно-медицинска експертиза и държавна такса.

На основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата съдът възложи на подсъдимите В.Д. и Л.Я. да заплатят солидарно на адвокат В.В.П. в качеството му на повереник на частния тъжител и гражданския ищец, адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 /хиляда/ лева, съгласно Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните адвокатски възнаграждения. В настоящото съдебно производство фигурата на частния тъжител и на гражданския ищец се припокрива, поради което съдът намира, че не следва да присъжда отделни възнаграждения за участието на адвокат веднъж като повереник частния тъжител и втори път за защита и съдействие на граждански иск в наказателния процес.

В този смисъл, съдът се произнесе с присъдата си.